

# כביש מספר 1

שירים מהדרך

שלומית עצבה

"וְהָיָה כִּי תִמְצָאנָה עֲנִיָּה - לֹא רִמְתָּה אוֹתָךְ אִיתְּקָה.  
וְכִאֲשֶׁר תָּשׁוּב, וְאָתָּה חָכָם, רַב-גִּסְיוֹן,  
תּוֹכֵל אֶזְ לְהַבִּין מֵהָ הֵן אִיתְּקוֹת אֵלֶּה."

(קונסטנדינוס קוואפיס, 1911)

## מילים לפני היציאה

כולנו עוברים בכביש מספר 1 בדרך לעבודה, לביקור אצל הדודה מירושלים, או בדרך לבילוי בעיר האורות תל אביב. הדרך של כולנו מהירה, מסוכנת לפעמים, משמחת, מרגשת והיא רק דרך, בדרך למטרת חיינו.

לפעמים, אנו מצפים בכליון עיניים למטרה, שאי שם מאחור נשכחת הדרך- בה אנו מעבירים את רוב ימי חיינו. הדרך שיכולה להפוך את המסע הפרטי לחוויה אין סופית או לימים מלאי יסורים ודאגות.

כביש מספר 1 הוא סיפור ישראלי, שנכתב על הדרך בין ירושלים לתל אביב. הוא מדבר על אהבה גדולה לעיר הנצח וכמיהה גדולה לעיר שלא עוצרת לעולם. כביש מספר 1 הוא נקודת המפגש של החברה הישראלית שרוצה וחולמת, צוחקת ובוכה, טסה לחו"ל ותמיד חוזרת הביתה – אל כביש מספר 1 המוכר והאהוב ואל הטעם של ירושלים ותל אביב באותה נשימה.

הספר הזה מדבר על מקומות ואנשים שפגשתי בדרך – ולהם שלוחה תודתי, לחברי היקרים ברחבי הארץ והעולם שהסכימו להראות לי מעט מהדרכים שלהם למצוא קצת אושר בחיים. לאמא ואבא שלי, שציידו אותי בכל הכלים, הרגישות והתבונה כדי לצאת לדרך בבטחה, לסבתא אדל ז"ל שלימדה אותי שדרושה סבלנות של פלדה כדי לעבור את הדרך, לקבוצת המיקוד שקראה והעירה על פסיק ונקודה עד לתוצאה הסופית: ערן, מיכל, ענת, מיטל, יוסי ונדב.

רצוי להעתיק, לשתף ולצטט בסימן "כל האומר דבר בשם אומר, מביא גאולה לעולם" (כפי שאמר רבי אלעזר בשם רבי חנינא, מגילה טו, א)

דרך צלחה!

שלומית עצבה.

## **ועד הבית**

עופרה תפתחי – זה אנחנו  
השדים מהמחשבות,  
סיוטי האימה של עברך.  
באנו הבוקר כטיפות הגשם  
לדפוק על דלת ביתך

עופרה תפתחי – זה אנחנו  
אסיריך, גמדייך, אוהבייך  
שונאיך, רעיך.  
התגנבנו בדמות שוטרים  
לבקש בצנעה  
שתנוחי על משכרך בשלום  
בין חמש לשבע בבוקר.

## שירים של לילה

שירים טובים נכתבים בלילה  
כשהביקורת נרדמת בְּפוֹךְ אוזנים חורפי.  
הם מטפסים על קירות החדר  
מילים ואותיות,  
בוחרים להיות  
דמויות אחרות בְּחשיכה.

יש להם טעם סודי  
של צירופים חרישיים  
ארטיק רותח,  
מסטיק מאָבן,  
פָּרַח מְקַשׁ,  
אהבה עצובה.

בבוקר הם יקומו  
מסודרים בְּשׁוֹרָה  
וְיִתְּנוּ דִין וְחֶשְׁבוֹן לְמוֹרָה נחמה.

היא תקריא בְּקוֹל גְּרוֹנִי  
שיר של אלתרמן  
שבִּלְיָה נשמע אחרת לגמרי.

יום אחד אולי היא תבין שְׁבוּקֵר  
הוא רק עונת מְעַבֵּר  
לשירים שְׁנִכְתְּבִים בְּלִילָה.

## חלום

אלף תהיות מחפשות את עצמן בראשך  
ואת מחפשת מוצא  
חולמת על חו"ל או על צימר צמרת  
רוצה להיות מרוצה.

שוקעת בפור אנוזים שהכנת לך  
סופרת נוצות בכרית  
בוהה בתקרה ורוצה רק מגבעת  
רוצה גם רכבת תחתית.

חומדת את כל אשר לא לך  
רוקמת מילים ובדיה  
שואלת זהות, מצחקת בלי די  
שוהה בזהות חצויה.

השילי עורך, פרוותך נערי  
הסירי משקפי החסם  
הניחי ידך על גזע עץ,  
גלי כי הוא חי והוא חם.

אמרי בליבר, הקדימי את פיך  
נצרי הלשון ארוכה  
כי כמים גנובים שימתקו,  
כמוהם זהות שאולה.

## דְּמַעוֹת שֶׁל אֱלֹהִים תַּל אַבִּיבִי

דְּמַעוֹת שֶׁל אֱלֹהִים תַּל אַבִּיבִי

נוֹפְלוֹת עַל רֹאשְׁךָ

בְּיוֹם שִׁישִׁי

בְּבֵית קֶפֶה בְּבֶאֱזֶל.

מִבְּרִיחוֹת פְּנִימָה בְּחוּרָה

עַל עֵקְבִים וּמִינִי

מִסְתִּירוֹת אֶת הַהוּא

עִם הַכֶּלֶב וְהָאוֹפִנְיִים.

דְּמַעוֹת שֶׁל אֱלֹהִים תַּל אַבִּיבִי

מִכְתִּימוֹת לֶךְ אֶת הַמַּפִּית

שֶׁל כּוֹס אֶסְפֶּרְסוֹ קֶצֶר

עִם כְּנִיסַת הַשָּׁבֶת.

וְאֵתָה מִבֵּית בְּהֵן

מִבֵּית בְּעֶצְמֶךָ

בְּחֻלְקַת הָאֱלֹהִים

הַקְּטָנָה,

הָאֲבוּדָה הַזֹּאת.

## מחלקי המים 22

מחטי אורך נופלים על עץ המשמשים סמוך לצריף

ברחוב מחלקי המים.

לבנים אפורות טחובות עומדות שם כבר שנים.

גדר חלודה, אותיות אדומות על אדמה שמביאה ניחוח גשם.

מטלית צהובה מפיתה חיים בקיר הלבנים השקטות.

בור שקט של מים אוגר בתוכו סודות מימי המנדט,

סרפדים, חצב ועץ רימון,

פחי נפט מספרים על חורף ירושלמי.

אני ילדה קטנה בעולם מלא פלאים בבית של סבתא שחלפה מן העולם.



## פראג

גשם יורד על סקולה  
באין מפריע עוברת חשמלית  
על הקיר שהחל להתקלף  
עוד בזמן שהיו כאן סובייטים.

עצים בירוק מרקדים שיר של סתיו  
בלהקה עגמומית  
במלון של שלושה כוכבים  
רבע חלון בלובן דלתות ירוקות

אמרו שאת השמש אין אף אחד שמסתיר  
אמרו שגם גברים נוחרים  
קמים לבקרים אחרים.  
טעו.

## מים ואש

יש מֶכֶן שְׁתִּיִּים  
אחת שוטפת כלים  
ואחת מאַפֶּרֶת עֶפְעָפִיִּים  
כֵּן, יש מֶכֶן שְׁתִּיִּים.

יש את זו שְׁכֹתֶבֶת,  
נלהבת, רוכבת,  
אוסֶפֶת, אומֶרֶת, חוֹשֶׁבֶת  
וְיֵשׁ,

יש את זו שְׁפֹחֶדֶת  
חוששת, דואגת  
אוהבת, כּוֹאֶבֶת.

יש מֶכֶן שְׁתִּיִּים  
אחת לכל יום  
אחת לכל דורש  
יסודות מְהַלְכִים הֵן  
מים ואש

יש מֶכֶן שְׁתִּיִּים  
שְׁפֵתִיִּים, עֵינִיִּים, יָדִיִּים, רגליים  
יש,  
ולכן השְׁתִּיִּים  
יש אחד  
שלוחש אֶהָבִים הוא לוחש.

## עוני מלכותך

לדבר על כל שרע לך  
לטייל במקלחת של יום וירח  
כשבלב את נוגעת לא נוגעת  
ובמחשבה בלא טעם וירח

לקפץ מענן לענן  
בתום של שדון פראי  
לחמוק משדה של תותים ביום קיץ  
לגינדור מלכותי מול ראי.

לנעול נעל בדלח,  
שנסוך על סוס השאיר  
דהר אל מלחמה  
חצה את שמי קהיר

לובשת כסות מלכות  
נושקת לקיסר  
בכלוב כסוף את מפזמת  
קול פגזי  
עבר.

## רומן עם המגירה

שנים מנהלת רומן עם המגירה  
היא לא מתלוננת  
היא שומרת בשקט מופתי  
מכתב לדניאל , איגרת ברכה לשירה  
ושנסון לאיתי.

בכל פעם שהיא נסגרת  
משמיעה חריקה שקטה  
כאילו מאשרת  
"קיבלתי, תודה."

שנים מנהלת רומן עם המגירה  
ובכונה לא עם קופסא בארון  
יש בה משהו מגרה.  
היא תמיד שם  
ותמיד מכילה  
מילים ודיו  
שחיים בתוכה בסדר אחר.

בכל לילה  
הרעשים מתוכה מעידים  
שחיי החדשים  
קמים בה לתחייה.

## שיר אהבה בין שואב אבק ומסור השמלי

עכשיו רעש

לא עוצר לרגע , לא נח לא נושם

היא, נושמת את הריח של מסור השמלי

על ארונית עץ חדשה.

באה אליו בקלילות עם הרעש שלה.

הוא מעיף כפיסי עץ לאוויר

היא שואבת אותם לתוכה

באמצע המולה בסלון השבת.

שני כלבים , ילדה אחת

אורחים בסלון

ורח

של עץ טרי שהופך לאבק.

עוד עשר שנים יהיו למסור ושואבת

ארבעה ילדים

שלושה כלבים

עשרים דגים

באקווריום אחד מלא אהבה.

## רגע חולף

אמור עתה כי קר קצת לדבר לאבן  
וצליל קולך עדיף בבית מאשר בקור  
הבא סיכה, עינב או פרח  
ודבר שירה  
הלום כאב ודאגה,  
דבר שיכור.

תן בין שפתיים רק  
חיוך אחד אשר יאמר  
שבגופך עדיין מתרוצץ הסם  
ועל גדר הושט ידך אליה  
אל תפנה הגב, פזר בשורה  
ואל תאמר אשם.

בין אם אמרה דבר או שניים  
ושניים אין ולא יהיו אחד  
גם אם חפצה באש ולא במים  
הבא ברכה, הושט לה יד.

כשהחלום יגיד "היא כאן" הלא תקיץ כמשוגע  
ותשאלה האם בוכה היא או צוחקת  
וכששרועה היא על כרך,  
נשמת אפה, בתוגתה  
מעניוּתה, בבדידותה,  
סליחה שותקת.

והוא אָמַר, והיא אָמְרָה

והם אָמְרוּ, אָמְרוּ דִּיבֵר

והם הִכּוּ בְךָ, בָּהֶם

והיא דוֹמַמַת.

והם שִׁתְּקוּ והוא הִבִּין והיא חִיפְּשָׁה

אֲבָקֶת קֶסְמִים,

אֶתְּהָ בְּתוֹם, אֶתְּהָ בְּקוֹר,

אֶתְּהָ בְּשֶׁקֶט.

אָמֹר עֲכָשִׁיו, אָמֹר לְאַבֵּן אֶת הַשֶּׁקֶט,

סֶפֶר לָהּ שִׁיר, כְּתוּב לָהּ כָּאֵב

מִדָּם לִיבֶךְ

וּאִם תִּשְׁיֵב לָךְ בְּשִׁיר הַמִּנְגֵּנָת רֹחַ

תִּדְעַ שְׁזוֹ מִנְגִּינְתָּה, הַמִּנְגִּינָה

שֶׁלְךָ.

## שיר שמתחיל אהבה

אתה הולך, בא, הולך ובא ממנה  
אתה הולך בטל הולך אלי.

אני השארתי בצד הכל  
אתה השארתי בי הלומות  
אנחנו השתנינו בימים החולפים  
אני האמנתי בשקרים המלטפים  
אתה הפנמת בתים הרוסים  
בשיר שמתחיל אהבה.



## שיעור מולדת

בְּאוֹנֵיבְרִסִּיטָה הָעֵבְרִית יֵשׁ כֶּתֶה  
אֶחָת עִם חֵלוֹן פְּתוּחַ,  
שֶׁמִּכְנִיס לְשִׁיעוֹר סְפָרוֹת עֵבְרִית  
אֶת קוֹל הַמוֹאזִין.

בְּכֶתֶה אֶחָת, בְּהֵרֵצוּפִים  
יּוֹשֵׁב עֶבֶד שְׂאוֹהֵב שִׁירָה  
וְשִׁירָה שְׂאוֹהֶבֶת שִׁירִים,  
הֵם מְדַבְּרִים עַל  
אֵיךְ מְרַגֵּשׁ מִשׁוֹרֵר  
מִהַגֵּר  
שֶׁמְדַבֵּר בְּשִׁפְהָ אֶחָת  
וְנוֹשֵׂם בְּאַחֶרֶת.

בְּשִׁיעוֹר בְּכֶתֶה  
בְּאוֹנֵיבְרִסִּיטָה הָעֵבְרִית  
בִּירוּשָׁלַיִם  
מְעִבִירָה מִנְחָה רוֹסִיָּה  
קוֹרֵס לְעֶבֶד וְשִׁירָה  
עַל שִׁירָה עֵבְרִית  
לְקוֹל הַמוֹאזִין.

## קו העוני

שרה מציירת עם קו העוני תפוח  
אדום בזהק שראתה אתמול בשוק.  
היא יכולה רק לצייר כי יקר היום  
לקנות תפוחים .

דני מצייר סנדביץ גדול ,  
כזה שאוכלים ונוזל הרבה רוטב מהצדדים  
עם גבינה וירקות טריים במיוחד.  
הקו שלו עבה ושמן והוא, רזה וקטן.

חדנה מציירת בקו העוני שלה ספר,  
ועם עוד קווים קטנים הרבה אותיות  
כאלה שהיו יכולים לקחת אותה לכתה או לחוג,  
אם היה לה עוד קו היא הייתה מציירת ילקוט.

מייק מצייר עם קו העוני מספרים  
כאלה שקונים בעזרתם דירה, ואודי , בריכה או משקפיים.  
הוא מצייר את היאכטה הבאה, את מגרש הגולף.  
בערב הוא כותב שיר קצר על קו שמורכב מנקודות  
ועוני שמרקיב אנשים.

## עז לישראל

ילד לא חקי

אחד כזה שאסור לו לצאת לשחק  
אסור לו לצחוק, צחוק חזק של ילדים  
זה ילד שקט שמכיר את החיים

ילד לא חקי הולך עם קסקט

שלא יראו לו את הפנים

בחוץ הוא ילד רגיל

לא חקי לראות מה עובר לו בפנים

ילד לא חקי

ילד מגרש

בין פחי הזבל

וגדרות מגרש

על הגבול בין ילד לפליט

בן לאב עובד זר

ואם בלתי חקית.

## חתול במגפים

חתולים רוקים  
נשענים על כרית  
של היפה בנשים  
נסיכה אמתית

היא בוחרת אותם  
בכל יום  
גינג'י בבקר  
יפה כבחלום

בלונד אמתית  
לליל קיץ חמים  
שתווה משאלות  
ומגשים עוד ימים

סיאמי אחד  
בין ערבים  
וגרסון צרפתי  
שלמות משמים

חתולים רוקים  
נשענים על הכרית  
והיא מביטה בחלון,  
רוקמת שירים

חולמת לילות  
ולא מצליחה כְּבָר לישן

ימים כלילות לא עוצמת עינים  
שורקת שריקה לחתול במגפים

## טְרַמִּינָל

צְרוּפִים שֶׁל אוֹתִיּוֹת

מַעֲלִים בִּי זְכוֹנוֹת

מֵהֵטֵעַם שֶׁל בִּיסְטְרוֹ פְּרִיזָאִי

וְרִיחַ לֶחֶם טָרִי מִמֵּאֲפִיָּה בְּרִכְבֶּת הַתְּחִתִּית בַּהֲמַבּוּרֵג.

הֵם מְסִיעִים אוֹתִי בְּקֶצֶב שְׁלֵהֶם

אֶל הַרְעֵשׁ הַחוֹרֵק שֶׁל מַעֲבָרֵת עַל נְהַר בְּשׁוּדְיָה

אוֹ אֶל רִיחַ הַזְּעָה שֶׁל אוֹטוּבּוּס עָמוּס מְלוֹכְסָנֵי עֵינִים בְּבִיג'ינֵג.

הַגַּעַתִּי אַחַת

יֵצְאֵתִי אַחֲרָת

הַאוֹתִיּוֹת אוֹתֵנָּךְ אוֹתִיּוֹת

הַצְרוּפִים שְׁלֵהֶם מְסַפְּרִים בְּמַבְטָא מְקוּמִי

אֵת כָּל שְׁהַרְגָּשְׁתִּי אֲזֵ.

## ילדה בלי אבא

טעות, באמת בטעות

בלי כונה

לא שלחו אותו לבית ספר

ואת היית בת שנה.

הוא לא הספיק לראותך הולכת

והיום הלכת מחוץ

לא ראה עץ בשלכת

אבל קר ובודד לו עכשיו.

טעה, הוא אדם

במקרה הוא גם אבא

עמק בפנים רק ילד קטן,

שנשאר לבדו והיום הוא יודע

בלתי אפשרי לעצור את הזמן.

## ירושלים

ריח בשול

אבקת כביסה

צעקות ילדים

תפלת אשה

חצר רחבה

חדרון קטן

פולני, חרדי ספרדי

כלם כאן.

עץ של תות

פחונים, מים מבור

נגינת סקסופון

ובכי כנור.

אשה קשת יום

אב יגע כפים

ילד קט רץ

וילדה בגיגית מים.

ריח בשול

אבקת כביסה

צעקות ילדים

תפלת אשה.

קדש וחול

שמחה ושכל

טוב ועצוב

קטן וגדול

וסדור וכפור



ומתָּר וְאִסוּר  
וּפְתוּחַ סִגוּר  
וְאֵין סוּף לְסַפּוּר

## כלת הים

הבן של המוסכניק

והבת של מוני

ביחד עכשו

מספרים ספור אמת

על המקום הכי נמוך בתל אביב

הם יוצרים עם גריז ושמן

חמר אחר שנקרא אהבה אסורה.

היא של היהודים והוא מהשטח הגדול

היא רוצה להיות זמרת

הוא רוצה להיות הוא

אבל הוא לא יכל.

הם רוצים להיות ביחד

כמו שני עמים

בשתי מדינות – אבל אין מקום

לא אצל ההורים שלה

לא אצל החברים שלו

ולא בלב שלנו.

## להטוטן המלים

את אומרת שלא עכשיו

את אומרת שקר, וחסתו

את אומרת שעכשיו זה נגמר

את יודעת שתהיי פה מחר

את אומרת שנעים לך בשמש

את אומרת "תסגר ת'חלון משוגע"

את אומרת אוהבת, חושבת, חולמת

את כל כך, כל כך בודדה.

את אומרת לאמא שלך שאני מנכר

את אומרת לשרה שנמאס ודי

את אומרת שאת רוצה חפץ

את יודעת שמחר תקומי אל עוד יום

בין זרועותיי

שמעתי קולך, רחוקך, יקירך,

שמעתי, והנני כאן

חיל צעצוע במשחק חייך

להטוטן המלים

הכבול בחוטייך

מחפש את תכן העיניים, את אומרת

של ספר חיי, חייך.

## מונה ליזה

מירו גר אצלה במקלחת  
על קירות קרמיקה שמלאים אדים  
הוא מדבר בשקט  
עם הואן גוך שלה מהערב הקדם.

היא חולמת חלומות על פריז  
מדירת סטודנטים מפגזת בצפון רמת הגולן

יום אחד היא תהיה  
שחקנית או זמרת  
מורה או עובדת סוציאלית

עד אז היא מקיאה בכל בקר  
את זכרונות הלילה שעבר.

אמתות גדולות  
נמחקות לך מהפנים  
כמו מסיר אפור  
לפני השינה

ההוא שקרץ לך  
ההוא שדבר אתה  
ההיא ששלמה במקומו.

את מקומן תוספות לפעמים  
מחות של גברים מבגרים למראה  
שחולמים לפתוח בר יום אחד  
אולי  
ואולי לא

החלום שלהם הוא האמת הכי גדולה שלך.

## עץ הדעת

כשָׁאֵדָם עוֹמֵד עַל דַּעְתּוֹ  
וּמִבְקָשׁ סֵל תְּפוּחִים אָדָמִים,  
גְּדוּלִים וּמְבַהִיקִים  
בַּחֵן צְבָעִם, נוֹגֵס בְּטַעֲמָם  
כְּמִבְקָשׁ עוֹד דַּעְתּוֹ.

מִנְגִּינֵת אֲכִילָתוֹ, מִגַּע יָדָיו  
בְּבַהֵק הַתְּפוּחִים  
נִיצוֹץ עֵינָיו כִּילֵד  
הַפּוֹגֵשׁ לְרֵאשׁוֹנָה בְּטַעֲם הַבְּרִיאָה.

סֵל תְּפוּחִים נֶצֶב וּמַחֲכָה לוֹ  
וְלֹא יוּכַל לַעֲמֹד עַל דַּעְתּוֹ  
וּלְבִקֵּשׁ חֲזָרְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם.

אָדָם מוֹתִיר סֵל תְּפוּחָיו  
יְתוּם, נְגוּס  
הוֹפֵךְ הַסֵּל עַל קַרְקַע  
בְּרָגַע שֶׁל מָאוּס.

עַל כֵּר דְּשָׂא מִתְגַּלְגְּלִים  
טְפוֹת הָאָדָם  
וּבוֹהֵקִים מִחֲנִיף לִירֵק הַנְּפָרֵשׁ.

ובלי כל דעת

עוזבם האדם

ולו לא בהק

ולא חן

ולא אדם.

## על ריבה, ושמי רבה

עם ישראל חי  
ובלילה בשקט  
הוא מדבר עם מתים,  
אבל רק עם מתים טובים  
מבית הללויות שמגר.

עם ישראל רוצה להיות איש הייטק  
רציני כזה, מלומד כזה  
אבל,  
הוא נשאר כמו המקרה המוזר  
של הכלב ההוא בשעת לילה.

רק שכאן אין כלב  
והלילה הופך את ישראל לעיף.

מה שמשאיר עוד מקרה מוזר שלי  
במקרה בשעת לילה  
עם אספרסו ארוך  
קפה הפוך  
ודתל"ש שמושר אל השאול.



## השגחה

אתה שחפשת השגחה בעיני  
משגיח עלי מלמעלה,  
כך אמר לי ההוא שעשה לו, לרב.

קליעי המתכת בטהר בשרך  
הותירו אותי  
הלומה מהקרוב.

אמרת מלים ששרקו עם הרוח  
כמו כדורי האתמול  
עזבת אותי בלא כל יכלת  
להביא את מחר, אל עמק השכול

אתה שחפשת תמיד כונה  
מצאת אתמול את עצמת הכונת  
והיא, בלי חשש, בלי הסוס  
בלי משגיח  
נתנה לי תפקיד, פרחים להניח.

אמרת מלים ששרקו עם הרוח  
כמו כדורי האתמול  
עזבת אותי בלא כל יכלת  
להביא את מחר, אל עמק השכול.

## הכל מאכתוב

תחפשי עוד תשובות בספרים  
כך אולי תמצאי בין פסיק לנקודה  
את כל שחלמת, שהגית, שראית  
את כל שהיה כחידה.

אולי יקפצו בין עמוד לעמוד  
רגעים של אמת ופתרון  
אולי תנגני מנגינה של ספור  
שיצוץ כהבזק של דמיון

עוד יצא מהדף אט אלייך  
אביר שיגיש צמח בר  
ועלמת חן תשזר מילותייך  
על קיסוס, מנוחה ושיכר.

זכיות היוצר מגנות  
על פתיח וגם על כריכה  
ולך חסרה רק שורת תאריך  
ושם מחבר בפתיחה.

## הָאָרָה

שׁוֹמְעִים נְשִׁימוֹת, מְדַבְּרִים נְשִׁמוֹת  
מְסַפְרוֹת סוּדוֹת וְקִסְמִים  
עַל עוֹלָם אֲגָדָה, עַל קִרְבָּה וְחִידָה  
עַל הַיּוֹם וְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים.

נוֹשְׁקִים וְחוֹבְקִים הָעוֹלָם הַגָּדוֹל  
הוּא יוֹדֵעַ וְהִיא עוֹד תִּדְעַ  
שְׂיָמִים שְׁטוּפֵי שְׂמֵשׁ יִגִּיעוּ פְתָאם  
וְיִשְׁאִירוּ יָדוֹ בַּיָּדָה.

## בדמיך חיי

אָעבר בשדותיך כְּרוּחַ הַמֶּלֶטֶפֶת  
שִׁיבּוּלִים לִפְנֵי קִצִיר,  
אָגַע בְּצֶמַח הַשָּׂדֶה  
אֶטַע בְּךָ עֵץ אֲמִיר.

צִמְחִי, גִּדְלִי וְאֶת  
שְׁלִי, וְשַׁעֲרֵךְ צִימַח  
וְנִתַּתִּי בְּנִיִךְ  
וְתָם בַּחֲיוּכֶיךָ

וְאֵת, הַמִּתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמְךָ  
פְּצוּעָה וְחַבּוּלָה  
וְאֵת, אֵת כְּאֶבֶךָ אֲמַחֶה  
וְאֲבִיא בְּךָ מַחִילָה

רְאֵי, מִגִּיעַ יוֹם,  
אֲחוֹת קִטְנָה רְאֵי  
קוֹלוֹת מִדְּבַר קוֹרְאִים  
בְּדַמִּיךָ חַיִּי, בְּדַמִּיךָ חַיִּי.

## איש האילים

תן לי לשיר לך  
את שיר צפורי הגשם  
ששורקות מהזוית של החלון  
שיר של חרף  
אפרפר כזה, מין קר כזה מין

שיר עלה נדף ברוח  
מעפוש, מטשטש  
מכונס, מצנף  
עם פונפון קטן של איש האילים

בבקר לא תזכר דבר  
רק צלצולי פעמונים  
של מזחלת הלילה  
שלקחה אותך לקטב אחר.

## ויה דלורוזה

עם שני מקלות הליכה

הוא מצביע על ישו

דגים ולחם מימים

שעברו כבר מזמן.

קירות של אבן מצופים

ציורים בצבעים חמים

וצלצל פועמון שמזכיר

כי עדין בקר בחוץ.

עוד כמה רגעים יתחלפו

אמונה בעבודות

ותפלה בשירה בצבור

אז יצאו החוצה מסדרים בשורה

לחם הקדש

שמן הזית

יין התפלה

ימכרו בשקט לקהל שיצא מאולם הקונצרטים

ככה זה בבית ג'ימאל

נוסעים בשבת למנזר

רשת חברתית בויה דלורוזה פרטית

שרה שיר של קרבן צלוב.

## מוכר הארטיקים

אנייה בתוך בקבוק זכוכית  
משיטה אותך אל זכרון ילדות  
עם מוכר הארטיקים השמנמן  
שמחפש קצת שקט

אתה אוכל קרטיב  
בטעם לימון וגרגי חול  
נגרסים לך בין השנים.

הסנפירים ההם גדולים עליך  
והם, סתם מחפשים גלגלי הצלה.

ביום כזה של חמסין  
אתה חצי הוזה, חצי חולם  
חצי צף על פני המים.

כך תמונה דהויה ובלויה  
יוצאת מבין ידיך  
שטה לה על גלי תל אביב.

## **אדמה משגעת**

למדו אותך לדבר בזמן,  
ואת המלים סדרו על הלשון  
שער ראשך בגבה המתאים  
אתה אחד מהם.

היא מפקדת ובוכה

רוצה לישן

ארטיק

למות

רוצה ואליום.

אתה רוצה לעשות דברים של ילדים קטנים

לרוץ

לצחוק

וארטיק.



## אבא של גדי

ילדה קטנה עם סרט סגל בשער  
בשבילי היא צללית בהירה, דהוייה.  
דשא ירק, גדול נפרש  
אצלי זה הרבה הרבה שחור עם ריח של קיץ.  
ורד אדם הוא פעימות חזקות בלב  
אשה יפה היא חום שמתפשט בבטן.  
פגוע בלב תל אביב הוא רעש של אמבולנס ובכי, הרבה בכי.  
הילד שלי הוא ראש קטנטן עם שער נעים למגע,  
אני רואה אותו, אני באמת רואה אותו.  
עכשו הוא בא ועכשו הוא הולך, אני מרגיש אותו.  
רואה את פחדיו, רואה את הקולות, הופך ציור את מילותיו,  
אני רואה את נשמתו, נשימתו.

והוא מביט ברטיה, בוחן את האבא המוזר

לא כמו כל האבות של ילדי הגן

לא אבא מנהל,

לא אבא רופא,

לא אבא סופר,

לגדי יש אבא רואה,

אבא

עור.

## אורח

איך ביום אחד בהיר  
שוב הגעת אל העיר  
ופזרת בי קצת חום  
וגם חמלה.

ובשתי ידיים גם  
שוב טעמת בדמותן  
חמרים שצועקים  
קצת הקשבה.

ביום, בין שני ימים  
התפתית לדבר  
על צלילים ושיר  
השיר שלא נושר.  
ובין שתי ידיך  
שוב פתחת ת'חולצה  
ואני ידעתי  
זהו, זה נגמר

יש תמונה אחת קטנה  
התמונה שעל הקיר  
של הנוף ההוא שמצלצל שחפים  
ואני זוכרת איך  
הזכוכית שלה נפלה  
והשאירה אותי כאן בין רסיסים.

## איתקה מודרנית

איתקה בדמות חלוק בית

גרה אתך כבר שנים

יש לה סבא זעוף

ותינוק בן יומו.

אחד הם

ספרטה ואיתקה

הזקן והעולל

העני והעשיר

אדיפוס שואל שאלות קשות

על נושאים גדולים

שמדברים לאנשים קטנים

אהבה, שנאה, גבריות.

מחר הוא יגלה

שאהבה היא תינוק בוכה בעגלה

שנאה היא ההוא שמצפצף לך ברמזור

וגבריות היא אשה מספקת בליל הכלולות

אולי יום אחד הוא יבין

שאיתקה היא רק נקדת הפתיחה

ויקח קצת יותר אחריות.